

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **T. T. H. V.**
bytem T. 328/130, B.
zastoupena JUDr. Jiřím Gottweisem, advokátem
sídlem Kapucínské náměstí 303/5, Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 7417/2019-900000-311 ze dne 5.2.2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 7417/2019-900000-311 ze dne 5.2.2019, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj č.j. 219508/2018-530000-32.1 ze dne 24.9.2018, jímž byla žalobkyni vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období leden 2018 ve výši 721 072 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobkyně

2. Žalobkyně předně namítá, že správce daně porušil zásadu volného hodnocení důkazů, neboť před vydáním napadeného rozhodnutí neprovedl v daňovém řízení žádné bezprostřední dokazování; použil a vycházel jen z podkladů z trestního řízení, které jsou dle žalobkyně pro vyměření spotřební daně nedostačující. Podle žalobkyně nemá ve zjištěném stavu oporu závěr žalovaného o tom, že žalobkyně skladovala tabákové výrobky v nákladovém prostoru dodávky Mercedes, protože jsou nesprávné i navazující závěry žalovaného o tom, že je žalobkyně plátcem daně z titulu skladování dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Pochybení správce daně žalobkyně spatřuje i v tom, že nehodnotil výpověď žalobkyně z daňového řízení, resp. nehodnotil obsah podání žalobkyně, kterým reagovala na výzvu k odstranění pochybností, nýbrž přihlížel jen k tvrzení žalobkyně v úředním záznamu, který byl pořízen v trestním řízení dne 25.1.2018, ačkoli v rámci trestního řízení žalobkyně nebyla povinna vypovídat pravdu. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného o její procesní pasivitě, neboť důkazní hodnotu (z trestního řízení) převzatých důkazních prostředků kvalifikovaně popřela, když vyjádřila nesouhlas se závěrem správce daně ohledně skladování vybraných výrobků v dodávce Mercedes - tím přešlo důkazní břemeno ohledně prokázání kvalifikovaného vztahu žalobkyně ke skladovaným výrobkům na správce daně.
3. Dále žalobkyně namítá nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť ve správním spisu chybí monitoring, ze kterého správce daně při rozhodování vycházel.
4. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný nepovažuje žádnou ze žalobních námitek za důvodnou, se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.); rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s.

8. V posuzované věci je sporné, zda měl žalovaný dostatečné podklady pro závěr, že žalobkyně skladovala výrobky zajištěné dne 25.1.2018 v dodávce Mercedes.
9. Žalovaný vycházel výhradně z důkazních prostředků – listinných podkladů – z přípravného trestního řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomu uvedl, že „zjištění vyplývající ze shromážděných důkazních prostředků (viz úřední záznamy ze dne 31. 10. 2017 a ze dne 23. 1. 2018) spolehlivě vyvrací tvrzení odvolatele (žalobkyně) o tom, že předmětnou dodávku Mercedes nezná, nic o ní neví, nikdy v ní nebyl a klíče od ní nemá, jak odvolatel uvedl v protokolu o předchozím výsledku ze dne 25. 1. 2018 a ve svém vyjádření ze dne 30. 7. 2018. Z úředních záznamů totiž vyplývá, že odvolatel, který byl při monitoringu dodávky Mercedes realizovaném pracovníky policejního orgánu identifikován, nejen, že o existenci dodávky, zaparkované v areálu tržnice VINAMO na adrese Olomoucká 1193/61a, Brno-Černovice, věděl, ale prokazatelně nejméně dvakrát (31. 10. 2017 a 23. 1. 2018) do dodávky vstoupil, přičemž v prvním případě otevřel dveře a určitou dobu se uvnitř vozidla zdržel a po jeho opuštění vozidlo uzavřel a ve druhém případě ve spolupráci s další neustanovenou osobou přeložil z jiného vozidla do nákladového prostoru dodávky 15 pytlů, obsahujících s největší pravděpodobností tabákové výrobky, což lze oprávněně dovozovat z hodnocení jednotlivých důkazů nejen jednotlivě, ale i v jejich vzájemné souvislosti a také z časových souvislostí mezi umístěním 15 pytlů do nákladového prostoru dodávky odvolatelem dne 23. 1. 2018 a z výsledků prohlídky dodávky provedené dne 25. 1. 2018, tedy v krátké časové souvislosti po umístění pytlů odvolatelem do dodávky. ... Vztah odvolatele k dodávce Mercedes a v ní nalezeným tabákovým výrobkům podporuje rovněž skutečnost, že v osobním vozidle Audi, které odvolatel prokazatelně užíval (viz úřední záznam ze dne 11. 9. 2017), byl při jeho prohlídce nalezen klíč od dodávky Mercedes“.
10. Zdejší soud předně konstatuje, že podle § 93 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci. Podle § 93 odst. 2 daňového řádu za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.
11. Použití důkazních prostředků získaných v jiných řízeních (při splnění zákonných podmínek) tak není v rozporu se zákonem, což ostatně žalobkyně ani netvrdí (bod IV. odst. 1/ žaloby). Žalobkyně brojí proti obsahu těchto důkazních prostředků, neboť z nich dle jejího názoru nelze vyvodit, že žalobkyně zajištěné výrobky skladovala; za takového stavu měl žalovaný povinnost provést v rámci daňového řízení dokazování, resp. dokazování doplnit o takové důkazní prostředky, které by jeho závěry o skladování zajištěných výrobků žalobkyní prokazovaly.
12. Jestliže žalobkyně namítá, že žalovaný pochybil, neboť úřední záznamy z trestního řízení byly v daném případě jedinými důkazními prostředky, a porušil zásadu bezprostřednosti, nelze s ní souhlasit. Pokud se žalobkyně dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119, tak ten se vztahuje k listinám o výpovědích svědků pořizovaných v trestním řízení. V daném případě však listiny nezaznamenávaly výpovědi svědků, nýbrž popisovaly děje, které se v minulosti staly. Zatímco opakovaný výslech svědka provést znovu lze, zaznamenat již uskutečněné děje znovu nelze. Správce daně tedy

nemohl postupovat jinak, než tyto důkazy provést jako důkazy listinné. K porušení zásady bezprostřednosti tedy nedošlo. S úředními záznamy se žalobkyně měla možnost seznámit – při nahlížení do spisu, které se uskutečnilo dne 16.10.2018 (protokol č.j. 246545/2018-530000-32.1), a žalobkyně tak nebyla zkrácena na svých právech.

13. Pokud jde o obsah důkazních prostředků – úředních záznamů ze dne 11.9.2017, ze dne 31.10.2017 a ze dne 23.1.2018 – pak z nich plynou tyto pro posouzení věci významné skutečnosti: 1) zajištěné výrobky se nacházely v dodávce Mercedes, 2) klíče od této dodávky byly nalezeny v osobním automobilu Audi užívaném žalobkyní, 3) žalobkyně minimálně ve dvou případech manipulovala s obsahem dodávky.
14. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.
15. K výkladu pojmu skladování ve smyslu citovaného ustanovení zákona o spotřebních daních Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Afs 306/2017-30 ze dne 28.2.2018 uvedl, že *„[p]odle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pro závěr, že konkrétní osoba skladuje vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. V některých případech tak za skladovatele ve smyslu zákona o spotřebních daních může být považován i ten, kdo má daní zatížené zboží pouze v detenci, a to zejména tehdy, není-li zjištěna osoba, která by zboží skladovala kvalifikovaným způsobem ... Detence je obdobná držbě. Podstatou držby jsou dva prvky: vůle držitele nakládat s věcí jako s vlastní (subjektivní prvek) a faktické ovládání věci, tzv. výkon faktického panství nad věcí (objektivní prvek). Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nakládá s věcí jako s cizí ... Pro naplnění pojmu skladování je nepodstatné, kdo má uložené výrobky ve svém vlastnictví ..., podstatné je faktické ovládání věci. Z povahy věci pak plyne, že při určování osoby povinné k dani se orgány celní správy obrací nejprve na osoby, u nichž je detence zboží nejvíce pravděpodobná, tedy vlastníka či oprávněného nájemce skladovacích prostorů. Tyto osoby buď prokážou, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo se od odpovědnosti odvést daň liberují tím, že prokážou, že k těmto výrobkům nemají jakýkoliv kvalifikovaný vztah“.*
16. V daném případě z důkazních prostředků vyplývá, že žalobkyně disponovala klíči od dodávky, kde se zajištěné výrobky nacházely, a nejméně dvakrát s nákladem dodávky manipulovala, což naplňuje definiční znaky detence nákladu dodávky (a tedy i zajištěného zboží), jak vyplývají z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Současně žalobkyně v řízení před správcem daně ani před zdejším soudem neuvedla vlastní věrohodnou legendu, která by uvedené závěry zpochybňovala; za takovou nelze považovat sdělení žalobkyně v jejím podání ze dne 30.7.2018, kde uvedla, že *„nerozporuje skutečnost, že vlastní 18,25 kg tabáku, které se nacházely v domě na ulici Brno, Tábořská 328/130, a tyto jsou určeny k její osobní potřebě. K ostatním tabákovým výrobkům, které jsou uvedeny v předmětném rozhodnutí (výrobky zajištěné v dodávce Mercedes – pozn. soudu), může uvést jenom, že nepatří příjemci rozhodnutí. Tedy nemůže k nim sdělit další údaje a ani podat přiznání vztahující se ke zmíněným tabákovým výrobkům“.* Takový zcela obecný nesouhlas nemůže vést k „přenesení“ důkazního břemena na správce daně, který důkazní břemeno za takového stavu dle názoru zdejšího soudu unesl; nadto žalobkyně v citovaném podání ze

dne 30.7.2018 popírá toliko vlastnické právo k zajištěným výrobkům, nikoli jejich detenci. Na tomto závěru nic nemění obecné tvrzení, že v jednom z případů, kdy žalobkyně manipulovala s obsahem dodávky, byl se žalobkyní další člověk – žalobkyně neuvedla žádnou ucelenou verzi žalovaným prokázaných skutečností, která by její vztah k zajištěným výrobkům (skladování) vyvracela. Závěry žalovaného o tom, že žalobkyně zajištěné výrobky v dodávce skladovala, nevyvrací ani tvrzení žalobkyně uvedené v žalobě, že dne 23.1.2018 pomáhala nakládat několik pytlů známému, aniž by věděla, co v nich je. Jedná se totiž o tvrzení, které žalobkyně poprvé uvedla až v žalobě, které navíc nijak nedoložila. Zdejší soud takové tvrzení považuje za účelové.

17. Stejně tak zdejší soud nemůže přisvědčit námitce, že správce daně přihlížel toliko k úřednímu záznamu ze dne 25.1.2018, neboť nosné důvody napadeného rozhodnutí se o tento úřední záznam neopírají; správce daně z něho čerpal toliko pro dokreslení situace.
18. Lze tedy uzavřít, že správce daně v řízení dostatečně zjistil skutkový stav (použitím důkazních prostředků z jiných řízení v souladu s § 93 daňového řádu prokázal výkon detence zajištěných výrobků žalobkyní), který se žalobkyni nepodařilo zpochybnit, přičemž za tohoto stavu nebylo namístě, aby správce daně obstarával další důkazní prostředky a prováděl další dokazování. Zdejší soud tak považuje námitky žalobkyně směřující proti zjištění skutkového stavu za nedůvodné.
19. Zdejší soud shledal nedůvodnou i námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence monitoringu ve správním spisu, neboť správce daně vycházel toliko z listinných důkazů – písemných záznamů předmětného monitoringu (úředních záznamů ze dne 11.9.2017, ze dne 31.10.2017 a ze dne 23.1.2018), které součástí správního spisu jsou (ID-441521/2018-530000, ID-441522/2018-530000 a ID-441523/2018-530000); žalobkyně přitom jejich obsah nijak nezpochybňuje.
20. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

21. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7.5.2020

David Raus v.r.
předseda senátu